

СЮЗЪН ИЙ

АНГЕЛСКИ СВЯТ

Сюзън Ий

Ангелски свят

Превела от английски:
Елена Павлова

„EMAC“

*Посвещава се на младите читатели
на „Ангелско нашествие“.
Благодаря ви, че литнахте първи.*

Susan Ee

WORLD AFTER

© 2013 by Feral Dream LLC

© Cover art by Sammy Yuen

Сюзън Ий

АНГЕЛСКИ СВЯТ

Превела от английски: *Елена Павлова*

Дизайн на корицата: *Сами Юен*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

1

ВСИЧКИ МЕ МИСЛЯТ за мъртва.

Лежа с глава в скута на майка ми в откритата каросерия на голям камион. Утринната светлина гравира печални бръчки по лицето на мама, а тътенът на двигателя вибрира през отпуснатото ми тяло. Част сме от кервана на Съпротивата. Половин гузина военни камиони, микробуси и джипове криволичат между изоставените коли и се отдалечават от Сан Франциско. На хоризонта зад нас още тлее пожарът от удара на Съпротивата по гнездото на ангелите.

Витрините на магазините по протежение на шосето са облепени с вестници, които го превръщат в коридор от спомени за Голямото нападение. Няма нужда да чета статиите, за да знам какво се казва в тях. Всички със затаен дъх следяха новините в онези първи дни, когато журналистите още правеха репортажи.

ПАРИЖ В ПЛАМЪЦИ. НЮ ЙОРК НАВОДНЕН.
МОСКВА РАЗРУШЕНА

КОЙ ЗАСТРЕЛЯ ГАВРАИЛ, БОЖИЯ ВЕСТИТЕЛ?
АНГЕЛИТЕ ТВЪРДЕ ПЪРГАВИ ЗА РАКЕТИТЕ
СВЕТОВНИТЕ ЛИДЕРИ РАЗПРЪСНАТИ И ИЗГУБЕНИ
КРАЯТ НА ДНИТЕ

Минаваме покрай трима плешивковци, увити в сиви чаршафи. Те лепят петносаните и смачкани афиши на една от апокалиптичните секти. Чудя се колко ли време ще е нужно в царството на уличните банди, сектите и Съпротивата, за да се присъединят всички към една или друга групировка. Предполагам, че дори краят на света не може да ни спре в стремежа да принадлежим някъде.

Членовете на сектата спират на протоара да ни гледат как минаваме в претъркания си камион.

Нашето семейство сигурно им се струва незначително – просто уплашена майка, тъмнокоса тийнейджърка и седемгодишно момиченце, седнали в каросерия, пълна с въоръжени войници. По всяко друго време щяхме да изглеждаме като овце в компанията на вълци. Но ние имаме излъчване – даже би могло да се каже, че внушаваме респект.

Част от съпровождащите кервана войници носят камуфлажно облекло и са въоръжени с пушки. Други обслужват картечници, все още прицелени към небето. Има и току-що прибрани от улиците, с примитивни бандитски татуировки, за които сами са се жигосвали да отбелязват колко жертви са свалили.

Но всички до един се гушат встрани от нас, за да стоят на безопасна дистанция.

Майка ми прогължава да се люлее напред-назад, както през последния час, откакто напуснахме гнездото, преди да го взривят, и си напява в своя вариант на говоренето на езици. Гласът ѝ се извисява и затихва, сякаш води яростен спор с Бога. Или може би с дявола.

Сълза капва от брадичката ѝ и каца на челото ми, и така узнавам, че сърцето ѝ се къса. Къса се за мен,

седемнайсетгодишната ѝ гъщеря, чиято задача е да се грижи за семейството.

Поне доколкото майка знае, аз съм просто безжизнен труп, донесен ѝ от дявола. Сигурно никога няма да успее да изтрие спомена как лежа отпусната в обятията на Рафи с озарени от пламъците демонски крила.

Чудя се какво ще си помисли, ако някой ѝ каже, че Рафи всъщност е ангел, на когото с измама са дали демонски крила. Дали би ѝ се сторило по-странно, отколкото да ѝ съобщят, че всъщност не съм мъртва, а в странна парализа след ужилване от чудовище – ангел-скорпион? Сигурно ще си помисли, че и събеседникът ѝ е не по-малко луд от нея.

Малката ми сестричка е седнала до мен неподвижно вцепенена. Очите ѝ се взират в нищото и гърбът ѝ е идеално изправен, при все криволиченето на камиона. Пейдж досущ наподобява изключена играчка.

Коравите мъжаги в каросерията не спират да ѝ хвърлят потайни погледи – като момченца, когото нагничат над ръба на одеялата си. Тя прилича на насинена, покрита с шевове кукла от кошмарите. Не ми се мисли какво трябва да ѝ се е случило, за да се окаже в това състояние. Част от мен копнее да узнае повече, но друга част се радва, че не знам нищо.

Поемам си дълбоко гъх. Рано или късно ще се наложи да стана. Нямам друг избор, освен да се изправя срещу света. Вече напълно владее тялото си. Съмнявам се дали ще участвам в битка, но поне ми се струва, че мога да се движа.

Сядам.

Ако бях обмислила нещата по-добре, щях, предполагам, да съм подготвена за писъците.

Начело на пиццците е майка ми. Безграничният ужас я вцепенява, очите ѝ са ококорени до невъзможност.

– Всичко е наред – казвам. – Всичко е наред!

Говорът ми е завален, но съм благодарна, че не звучи като зомби.

Случилото се щеше да е смешно, ако изключим отрезвяващата мисъл, която изниква в главата ми: Днес живеем в свят, където убиват подобните на мен, само защото са по-особени.

Вдигам ръце в успокоителен жест. Опитвам се да кажа нещо, за да укротя войниците, но думите ми се давят в писъци. Паниката в малко пространство, каквото е каросерията на камион, явно е заразна.

Другите бежанци се блъскат един в друг в опит да се сврат в задната част на каросерията. Има и готови да скочат както сме в движение.

Войник с мазни пъпки вдига пушката си срещу мен и я стиска, сякаш се кани да изпълни първото си, най-страшно убийство.

Напълно съм подценила нивото на първичния страх, който се развихря около нас. Хората са изгубили всичко – семействата си, безопасността, дори своя Бог.

А сега към тях се пресяга съживен труп.

– Добре съм – казвам бавно и възможно по-ясно. Посрещам погледа на войника с намерението да го убежда, че не се случва нищо свръхестествено. – Жива съм.

Известно време не съм сигурна дали спътниците ни ще се успокоят, или ще ме изхвърлят от каросерията на камиона под съпровода на стрелба. Мечът на Рафу още е препасан на гърба ми, почти скрит под

якето. Това ми носи някаква утеха, макар очевидно острието да не е в състояние да спре куршумите.

– Хайде де – старая се да говоря кротко и да се движа много бавно. – Просто бях в безсъзнание. Това е всичко.

– Беше мъртва – възразява бледият войник, който не изглежда и ден по-възрастен от мен.

Някой блъска по покрива на камиона.

Всички подскачаме и вага късмет, че момчето не натиска неволно спусъка.

Задното прозорче се отваря с плъзгане и Ди погледва глава при нас. Оглежда ни строго, само гето е трудно да го приемаш твърде сериозно с все рижата коса и детинските лунички.

– Хей! Махайте се от мъртвото момиче! Тя е собственост на Съпротивата.

– Аха – обажда се и брат му Дум от вътрешността на кабината. – Трябва ни за разни аутопсии и такива работи. Да не мислите, че лесно се намират момичета, утрепани от демонски принцове?

Както винаги, не успявам да различа близнаците един от друг, така че наслуки кръщавам единия Ди, а другия Дум.

– Няма да убивате мъртвото момиче – нарежда Ди, сочи младежа с пушката и го измерва със строг поглед. – На теб говоря, войниче!

Човек ще рече, че щом близнаците приличат на чифт натопорчени Роналд-макдоналдовци с прякори като Туигълди и Туигълдум, това ще ги лиши от всякакъв авторитет. Но тези двама явно притежават таланта в рамките на един удар на сърцето да преминават от шеговит тон до смъртоносна сериозност.

Е, поне се надявам, че се шегувах за аутопсията.

Камионът спира на паркинг. Всички се озъртат и това измества вниманието от мен.

Тухлената сграда пред нас ми е позната. Не е мое то училище, но все пак съм идвала тук доста често. Това е гимназията „Пало Алто“, известна с умилителното „Пало хай“.

На паркинга спират общо половин гузина камиони и джипове. Войникът все още не откъсва поглед от мен, но сваля пушката си под ъгъл 45 градуса.

Докато останалите возила от малкия керван паркират край нас, много от хората ни зяпат. Всички са ме видели в обятията на съществуването с демонските крила, което всъщност беше Рафи, и до един си мислят, че съм била мъртва. Обзема ме стеснение и сядам на пейката до сестра си.

Един от спътниците ни се пресяга да ме пипне за ръката. Навярно иска да провери дали съм топла като живите или студен мъртвец.

Изражението на сестра ми мигновено се променя от безизразна празнота в животинска гримаса и тя посяга да ухапе мъжа. Щом се раздвижва, по-острите ѝ от бръснач зъби блясват и това подсилва заплахата.

Веднага щом зяпачът се дръпва, Пейдж се връща към вцепенения покой и кукленската стойка.

Мъжът се взира в нас и мести поглед помежду ни в търсене на отговори на въпроси, за които съм неспособна да му помогна. Всички на паркинга видяха какъв стана току-що, така че те също ни зяпат.

Добре дошли на представлението с уроду.

2

ДВЕТЕ С ПЕЙДЖ сме свикнали да ни зяпат. Аз просто пренебрезвах зяпачите, но тя винаги им се усмихваше от инвалидния си стол. И хората почти винаги отвръщаха на усмивките ѝ. На чара на Пејдж се устояваше трудно.

Едно време.

Майка ни отново започва да говори на езици. Този път гледа мен, докато си напява, все едно се моли за мое благо. Гърлените подобия на думи, които излизат от устата ѝ, преобладават над сподавеното шушнене на тълпата. Оставете на майка да добави сериозна доза зловец привкус дори посред задимен бял ден.

– Добре, хайде да слизаме! – обажда се Ави със силен глас. Той е почти два метра висок, широкоплещест и мускулист, но властното му излъчване и самоувереността са онова, заради което изпъква в тълпата като водач на Съпротивата. Всички го гледат и го слушат, докато обикаля разнообразните камиони и джипове с вид на истински армейски командир във военна зона. – Слезте от камионите и влезте в сградата. Постарайте се да не се показвате под открито небе, поне доколкото е възможно.

Заповедите му разчупват вцепенението и бежанците започват да скачат от камионите. Пътниците в нашия се бутат и се блъскат в стремежа си да се махнат по-далеч от нас.

– Чуйте ме, шофьори! – подвиква Ави. – Щом колите се освободят, разпръснете ги и ги паркирайте наблизо. Скрийте ги сред спрените автомобили или на места, където трудно ще се забелязват отгоре.

Той крачи през реката от бежанци и войници, като придава цел и посока на хората, които иначе биха се загубили.

– Не искам по нищо да личи, че този район е обитаем! В радиус една миля руините да не се разчистват и да не се изхвърля нищо! – Ави спира, понеже пред него Ди и Дум стоят един до друг и ни гледат. Казва им: – Господа?

Близнаците се отърсват от транса и се обръщат към него.

– Моля, покажете на новобранците къде да отидат и какво да правят.

– Тъй вярно! – С хлапашка усмивка Ди детински отдава чест на Ави.

– Новаци! – подвиква Дум. – Всеки, който не знае какво се очаква от него, да ни последва!

– Хайде насам, народе! – подкрепя го Ди.

Явно говори на нас. Нагизгам се сковано и автоматично посягам към сестра ми, но се спирам, преди да я докосна, сякаш част от мен вярва, че тя е опасно животно.

– Хайде, Пейдж!

Не съм сигурна какво ще сторя, ако не се помръд-

не. Но тя се изправя и ме следва. Не знам дали някога ще свикна да я гледам как стои на собствените си крака.

Майка също ни следва. Тя обаче не спира да си напява. Даже обратното, бръцолеви си по-силно и потрескаво отпреди.

И трите се вливаме в потока новодошли, които следват близнаците.

Дум върви заднешком, за да си приказва с нас.

– Връщаме се в гимназията, където инстинктите ни за оцеляване са наточени като бръсначи!

– Ако те сполети желание да граскаш по стените или да набиеш стария си учител по математика – го пълва Ди, – прави го там, където птичките не могат да те видят.

Подминаваме основния училищен корпус. Гледана от улицата, гимназията изглежда измамно малка. Заг главната постройка обаче има цял кампус модерни сгради, свързани с покрити с навеси алеи.

– Ако сте ранени, настанявайте се в тази чудесна класна стая – Ди отваря най-близката врата и наднича вътре. В класната стая на подиум е монтиран скелет в реални размери. – Костите ще ви правят компания, докато чакате да дойде доктор.

– А ако сред вас има доктори – добавя Дум, – пациентите ви чакат.

– Това всичките ли сме? – питам. – Само ние ли сме се спасили?

Близнаците се споглеждат.

– На зомби-момичетата разрешено ли им е да приказват?

– Ако са сладки и имат желание да участват в зомби-момичешки битки в калта.

– Пишч! Страхотна идея.

– Отвратителна представа! – поглеждам Ди-Дум изпод вежди, но тайно се радвам, че не са се шашнали, защото се върнах от мъртвите.

– Няма да избираме най-изгнилите зомбита, Пенрин. Само такива като теб, прясно излезли от гроба!

– Ама ще са с разкъсани грехи, нали се сещаш.

– И гладни за цишици!

– Той иска да каже „мозъци“.

– Точно това имах наум.

– Ще ми отговорите ли на въпроса, ако обичате? – намесва се тип с очила без нито една пукнатина. Не изглежда в настроение за шегици.

– Веднага – отвръща Ди и си придава извънредно сериозен вид. – Това е нашият сборен пункт. Тук ще се срещнем с останалите.

Продължаваме да вървим под бледото слънце, а типът с очилата се озовава в най-задната част на групата.

Дум се навежда към Ди и прошепва, достатъчно високо да го чуя и аз:

– На колко си готов да се обзаложиш, че онзи ейтам ще е в първата редица да залага за битката със зомби-момичета?

Двамата си разменят усмивки и шават с вежди един на друг.

Октомврийски вятър прониква през блузата ми и не мога да се сдържа да не погледна към натежалото небе в търсене на един конкретен ангел с крила с фор-

ма на прилеп и с ръбато чувство за хумор. За малко да се спъна в избуялата трева и се заставам да отклоня очи.

През прозорците на една класна стая се виждат плакати и списъци с изискванията за прием в колеж. В друга са наредени витрини с ученическо творчество. Полиците направо преливат от фигурки от глина, дърво и папие-маше във всевъзможни цветове и стилове. Някои са толкова добри, че ме натъжава мисълта за децата, които ще бъдат лишени от възможността да се занимават с изкуство още много, много време.

Докато пресичаме училището, близнаците имат грижата да се държат зад семейството ми. Изоставям с мисълта, че не е зле Пейдж да се движи най-отпред, където да ѝ хвърлям по някое око. Тя крачи скочено, сякаш още не е свикнала с краката си. И аз не съм свикнала да я виждам в това състояние и не мога да отлепя очи от грубите шевове по цялото ѝ тяло, които ѝ придават вид на вуду кукла.

– Значи това е сестра ти? – пита Ди тихичко.

– Аха.

– За нея ли си рискува живота?

– Същата.

Близнаците кимат любезно – така механично хората клатят глава, когато не искат да изкажат обидна мисъл. Сръфвам ги:

– Вашето семейство да не е по-своятно?

Ди и Дум се споглеждат и размишляват няколко крачки.

– Нъцки – решава Ди.

– Ами не е – признава и брат му в същия момент.

НОВИЯТ ни дом е кабинет по история. По стените са накачени списъци с дати и плакати на сцени от човешката история. Изобразяват Месопотамия, великите пирамиди в Гиза, Османската империя и управлението на династията Мин. Също и Черната смърт¹.

Моят учител по история твърдеше, че Черната смърт е ликвидирала от трийсет до шейсет процента от населението на Европа. Помолил ни беше да си представим какво ще се случи, ако загинат шейсет процента от обитателите на сегашния свят. Тогава не успях да се справя. Струваше ми се толкова нереално!

Над всички тези плакати с древна история изпъква и властва снимка на астронавт на Луната, зад когото изгрява синята Земя. Всеки път, когато видя нашата синьо-бяла топка, гледана от космоса, все си мисля, че несъмнено е най-прекрасното нещо във вселената.

Но сега и тя ми се струва нереална.

Отвън на паркинга бръмчат нови камиони. Отивам до прозореца, а майка се захваща да избута бюра и столове на една страна. Надничам навън и виждам едният от близнаците да води замаяни новопристигнали към училището по подобие на Чудния свирач.

Зад мен малката ми сестричка се обажда:

– Гладна съм.

Втриса ме и бързам да натикам всички грозни мисли в тъмницата в главата си.

Виждам отражението на Пејдж в прозореца. В

¹ Черната смърт – най-голямата чумна епидемия в Европа, бушувала в периода от 1346 до 1353 г. – Бел. прев.

неясната нереалност на този образ тя гледа към майка като всяко друго дете с надежда за вечеря. Но стъклото е криво и обезобразява главата ѝ, шевовете изпъкват още повече и по-острите ѝ от бръснач зъби ми се струват по-големи.

Мама се навежда и погалва детенцето си по главата. Започва да тананика на Пейдж зловещата си песен-извинение.

НАСТАНЯВАМ СЕ на походно легло в единия ъгъл. Както съм с гръб към стената, виждам цялата стая, озарена от лунна светлина.

Малката ми сестричка е настанена до отсрещната стена. Сгушена под одеялото си, Пејдж ми се струва миниатюрна до постерите на знаменити исторически личности. Конфуций, Флорънс Найтингейл, Ганди, Хелън Келър и Далай Лама.

Дали щеше да стане като тях, ако не живеехме в Ангелския свят?

Майка ми сеги по турски на леглото на Пејдж и тананика мелодията си. Опитахме се да нахраним сестра ми с двата продукта, които успях да измъкна от хаотичната бъркотия в столовата – го супринта се предполага да заработи като полева кухня. Но малката не успя да задържи нито консервираната супа, нито протеиновото блокче.

Въртя се на брезентовия дюшек – търся как да се наместя, та гръжката на меча да не ми се забива в ребрата. Да го държа при себе си е най-добрият начин да се предпазя от опитите на всички останали да го вземат, иначе ще открият, че съм единствената, способна да го вдигне. В момента най-малкото ми же-

лание е да обяснявам как съм се сдобила с ангелски меч.

Спането с оръжие няма нищо общо с присъствието на сестра ми в стаята. Съвсем нищичко.

Нито пък е свързано с Рафи. Не че мечът е единственият ми спомен от прекараното с него време. Имам предостатъчно белези и синини да ми напомнят дните, когато скитах с моя ангел и враг.

Когато вероятно повече няма да видя.

Поне засега никой не е питал за него. Напоследък разпадането на групичките, предполагам, е твърде често срещано явление.

Потъпквам тази мисъл и затварям очи.

Сестра ми простенва на фона на тананикането на мама. Казвам ѝ:

– Заспивай, Пейдж!

За моя изненада, дишането ѝ се успокоява и тя се унася. Поемам си дълбоко дъх и затварям очи.

Песента на майка ми затихва в забравата.

СЪНУВАМ, че съм в гората – арена на клането. Стоя точно пред стария лагер на Съпротивата, където войниците загинаха в опит да се защитят от нисшите демони.

Кръв капе от клонките и като гъждовни капки се стича по опадалите листа. В съня ми няма нито едно от телата, макар че би следвало да се виждат. Липсват и ужасените войници, скупчени с опрени гърбове и щръкнали навън пушки.

Това е просто потънала в кръв полянка.

И по средата ѝ стои Пейдж.

Носи старомодна рокля на цветя, като онези на момиченцата, които висяха от гървото. Косата ѝ е просмукана с кръв, роклята – също. Не съм сигурна кое е по-тежко за гледане – кръвта или насинените шево-ве, нашарили лицето ѝ.

Сестра ми протяга ръце към мен, сякаш очаква да я вдигна, макар да е вече на седем години.

Почти сигурна съм, че не е участвала в клането, но въпреки това ето я тук. Майка ми се обажда някъде от гората:

– Погледни я в очите! Те са същите, каквито са били винаги.

Да, но не мога. Изобщо не мога да гледам Пейдж. Очите ѝ не са същите. Не биха могли да бъдат.

Обръщам се и побягвам надалеч.

По лицето ми се стичат сълзи и аз се провиквам в гората, встрани от момичето зад мен:

– Пейдж! – Гласът ми пресеква. – Идвам. Дръж се. Скоро ще дойда!

Но единствената следа от сестра ми е хрущелето на опадалите листа, под чието съпровод новата Пейдж ме следва между гърветата.